

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 176/2015
11.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.М., због једног продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ и окривљеног Г.И., због кривичног дела примање мита у помагању из члана 367. став 1. у вези члана 35. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљених Н.М. и Г.И., адв. М.Л., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину ЗК бр. 45/12 од 31.05.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 4010/13 од 16.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Н.М. и Г.И., адв. М.Л., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину ЗК бр. 45/12 од 31.05.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 4010/13 од 16.12.2014. године, у делу који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку у односу на окривљеног Н.М., док се у осталом делу као и у односу на окривљеног Г.И. исти захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину ЗК бр. 45/12 од 31.05.2013. године, под I окривљени Н.М. оглашен је кривим због једног продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године у коју му је урачунато и време проведено у притвору а окривљени Г.И. због кривичног дела примање мита у помагању из члана 367. став 1. у вези члана 35. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. Истом пресудом од окривљеног Н.М. је на основу одредбе члана 367. став 7. у вези члан 91. КЗ одузета противправно прибављена имовинска корист у износу од 1.000,00 динара у корист буџета Републике Србије, док су на основу одредбе члана

196. ЗКП-а окривљени обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка чију ће висину суд накнадно одредити посебним решењем а на основу члана 194. ЗКП-а.

Ставом II исте пресуде окривљени Н.М. је на основу одредбе члан 355. став 1. тачка 2. ЗКП-а, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело противзаконито посредовање из члана 366. став 1. КЗ јер није доказано да је учинио дело за које је оптужен.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 4010/13 од 16.12.2014. године делимично је усвојена жалба Вишег јавног тужиоца у Неготину тако што је преиначена првостепена пресуда у осуђујућем делу описаном у ставу I изреке, у погледу одлуке о казни тако што су окривљени Н.М. за кривично дело из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ а окривљени Г.И. због кривичног дела из члана 367. став 1. у вези члана 35. КЗ, за која су првостепеном пресудом оглашени кривим, осуђени и то окривљени Н.М. на казну затвора у трајању од четири године уз урачунавање временаведеног у притвору од 22.09. до 22.11.2011. године, а окривљени Г.И. на казну затвора у трајању од једне године, док су жалба Вишег јавног тужиоца у Неготину у преосталом делу као и жалба браниоца окривљених, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Н.М. и Г.И., адв. М.Л., због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачке 8), 9), 10) и 11) и став 2. тачке 1), 2) и 3) Законика о кривичном поступку, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде или пак само другостепену пресуду и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Н.М. и Г.И., адв. М.Л., Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП-а), размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Н.М. и Г.И., адв. М.Л., у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1 тачка 8) и став 2. тачка 1) ЗКП-а је неоснован, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Одредбом члана 604. ЗКП-а прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика, оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку важећег у време када су процесне радње предузете („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04 ... 76/10).

Бранилац окривљених у поднетом захтеву за заштиту законитости у односу на окривљеног Н.М. наводи да је правноснажна пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а јер се заснива на доказима на којима се, према одредбама Законика о кривичном поступку, не може заснивати.

С`тим у вези у захтеву за заштиту законитости се истиче да суд није могао да саслуша М.Р. као сведока већ једино и искључиво као окривљеног, с`обзиром да је против њега већ био покренут други кривични поступак, па је из тих разлога његов исказ у својству сведока морао бити издвојен из списка предмета.

Насупрот изнетим наводима Врховни касациони суд налази да правноснажна пресуда није донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, а из следећих разлога:

Из списка предмета - записника о главном претресу К. бр. 37/10 од 16.07.2010. године произилази да је М.Р. у конкретном кривичном поступку саслушан у својству сведока, уз претходну поуку и упозорење у смислу члана 102. став 2. тада важећег ЗКП-а, што његов исказ чини валидним доказом у смислу начина прибављања. То што је против сведока поднета кривична пријава и води се кривични поступак који није спојен са предметним кривичним поступком, није сметња његовом сведочењу, па исказ овог сведока не садржи формалне недостатке због којих би се могао сматрати незаконитим доказом. Садржину исказа овог сведока суд је ценио у складу са законским овлашћењима, због чега су у потпуности неосновани наводи браниоца да је исказ сведока М.Р. незаконит доказ на коме се није могла заснивати пресуда.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених као незаконит доказ наводи и транскрипте снимљених телефонских разговора између окривљених Н.М. и сведока М.Р. који су по ставу браниоца прибављени супротно законским одредбама, па су и они морали бити издвојени из списка предмета.

Врховни касациони суд и ове наводе захтева оцењује неоснованим, јер је, а како то произилази из списка предмета, наредба Кри. пов. 1/2009 од 28.04.2009. године којом је одобрена примена мере - надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичко снимање лица, донета у складу са одредбом члана 232. тада важећег ЗКП-а („Службени лист СРЈ“, бр. 70/2001, 68/2002 и „Службени гласник РС“, бр. 58/2004, 85/2005, 115/2005, 49/2007, 20/2009- др. закон). Наредба је против окривљеног Н.М. донета након подношења кривичне пријаве за исте радње због којих је мера и одређена, па је у време када су радње предметног кривичног дела извршене према окривљеном постојала законита наредба за снимање телефонских и других разговора, због постојања основа сумње да је извршио кривично дело примање мита.

Пошто се материјал прикупљен овом мером односио и на нове радње које је окривљени предузимао, тај материјал се могао користити у кривичном поступку

сходно одредби члана 504з ЗКП-а („Службени гласник РС“, бр. 72/2009) који је важио у време извођења овог доказа, јер се односио на кривично дело примање мита које спада у кривична дела корупције предвиђена одредбом члана 504а истог Законика о кривичном поступку.

Надаље, бранилац окривљених неосновано у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП-а указивањем да пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, тиме што суд није навео разлоге због чега није одлучио и о кривичном делу фалсификовање службене исправе које је окривљеном Н.М. оптужбом стављено на терет.

Ово с`тога, што је оптужница Вишег јавног тужиоца у Неготину Кт бр. 59/09 од 15.04.2010. године, измењена на главном претресу 14.12.2012. године, тако да је окривљеном Н.М. стављено на терет извршење кривичног дела примања мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ због којег дела је и осуђен правноснажном пресудом. Према томе, изрека пресуде је идентична са измењеном оптужницом, па су неосновани наводи захтева да предмет оптужења пресудом није решен.

Што се тиче навода захтева, браниоца окривљених који се односе на повреду одредби члана 438. став 1. тачка 9), 10) и 11) и став 2. тачке 2) и 3) ЗКП-а Врховни касациони суд налази да су исти недозвољени из следећих разлога:

Наиме, одредбом члана 485. став 1. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 28.09.2011), прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП-а), па је између осталих у члану 485. став 1. тачка 1) ЗКП-а као разлог предвиђена повреда закона.

У члану 485. став 4. истог Законика прописано је да окривљени може поднети захтев за заштиту законитости због набројаних повреда тог Законика (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП-а), учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Бранилац окривљених Н.М. и Г.И. у захтеву за заштиту законитости, као разлог за подношење захтева наводи још и повреду закона у односу на окривљеног Н.М. из члана 438. став 1. тачке 9), 10) и 11) и став 2. тачке 2) и 3) ЗКП-а учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

При томе бранилац окривљених, само формално означава и повреду закона из члана 438. став 1 тачке 9) и 10) ЗКП-а, које представљају дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека, али исте не образлаже, те је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених у том делу а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, одбацио као недозвољен.

Осим тога, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених у односу на окривљеног Г.И. се истиче да чињенично стање није правилно и потпуно утврђено јер исти-окривљени није извршио предметно кривично дело обзиром да радње помагања у извршењу кривичног дела примања мита ни једним изведеним доказом нису поткрепљене чиме практично указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Међутим, како одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања то је Врховни касациони суд захтев браниоца и у овом делу одбацио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 490. и 491. став 1. ЗКП-а, одбио захтев као неоснован у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и став 2. тачка 1) ЗКП-а, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП-а, одбацио захтев као недозвољен у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачке 9), 10) и 11) и став 2. тачке 2) и 3) ЗКП-а и одлучио као у изреци.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Веско Крстајић, с.р.**